

קוֹנְטֵרַס

הַתְּנַגְדוֹת עַל בְּרֵסֶלֶב

יבֹאֵר וַיִּגְלֶה מִמָּה בָּא, שֵׁישׁ כָּל-כֶּף הַרְבֵּה
הַתְּנַגְדוֹת עַל חֲסִידֵי בְרֵסֶלֶב, וְלָמָּה כָּל-כֶּף קָשָׁה
לְהַתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, וַיּוֹרֶה עֲצוֹת אֵיךְ לַעֲבֹר עַל
הַכֹּל וְלִשְׁבֹּר אֶת כָּל הַמְּנִיעוֹת הַפְּרוּכוֹת בְּזֶה.

בְּנוֵי וּמֵיֶסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֶךְ הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצֵינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנְנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֵסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹרֶךְ נִפְלְאָ, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה

רַבֵּי נִתָּן מִבְּרֵסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלֵב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְרָשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְרֵסֶלֶב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש אָמַר: רוֹאִים בְּחוּשׁ אֵיךְ הַסֵּמ"ךְ-
מ"ם מְאֹד מְפַחַד מִרְבְּנוּ ז"ל, וְעַל-כֵּן הַקִּיָּם
מִתְנַגְּדִים שִׁיתְנַגְּדוּ עַל דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל. וְאַנְחֵנוּ
צְרִיכִים מְאֹד לְשֹׁמֵר, שְׁלֹא נִהְיֶה מֵאֱלוֹ
הַמְּעַלְיָמִים וּמִסְתִּירִים אֶת דְּבַר רַבְּנוּ ז"ל,
וְאֲדַרְבֵּה עָלֵינוּ לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם לְכֻלָּם אֶת
לְמוּדוֹ הַטּוֹב שֶׁל רַבְּנוּ ז"ל, שְׂיִכּוֹל לְתַקֵּן אֶת
כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, עַל-יְדֵי עֲצוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת
וְהַעֲמֻקּוֹת מְאֹד.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתק"ח)

קונטרס

הַתְּנַגְדוֹת עַל בְּרֵסֶלֶב

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר שְׂזָכָה אוֹתָךְ
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּזִכּוֹת חַנּוּם לְהַתְּוַדֵּעַ מֵרַבְּנוּ הַקְדוֹשׁ
וְהַנּוֹרָא, אוֹר הָאִוְרוֹת, צַח הַצַּחְצָחוֹת בּוֹצִינָא קְדִישָׁא,
בוֹצִינָא עֲלָאָה, אוֹר הָעֲלִיּוֹן, אוֹר הָעוֹלָם, רַבִּי נַחֲמָן
מִבְּרֵסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שְׁנִשְׁלַח לְדוֹרוֹתֵינוּ אֵלֹ
לְהַגְבִּייה וּלְהַעֲלוֹת אֶת כָּלֵל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, יִהְיֶה הַהֶכְרַח לָךְ לְשִׁמְעַ הַתְּנַגְדוֹת גְּדוּלָה
עָלֶיךָ וְעַל תְּלִמִּידֶיךָ שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר. וּבְאַמֶּת אָמַר רַבְּנוּ
ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת צְדִיק, סִימָן קמט): הַתְּנַגְדוֹת עַל
הַצְּדִיקִים, זֶה בָּא מֵהַתְּנַגְדוֹת שֶׁבֵּין הַצְּדִיקִים בְּעֶצְמָם.
רוֹאִים אָדָם שֶׁמֵתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, כְּבָר הַהֶכְרַח לוֹ
לְשִׁמְעַ מַחֲלָקֶת וּמְרִיבוֹת, וְאִם זֶה לֹא מִסְפִּיק שְׁשׂוּמַע
מִבְּחוּץ הַתְּנַגְדוֹת גְּדוּלָה מְאֹד, שְׁלֹא לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ
ז"ל, וְאֵל אֲנָשֵׁי הַקְדוֹשִׁים הַדְּבוּקִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ

הוא, עוד זאת הוא צריך לשמע מחלקת מבפנים, שזה אומר: "המנהיג שלי יותר גדול מכל המנהיגים שיש בין אנשי שלומנו", וזה אומר: "המנהיג שלי יותר גדול מכל המנהיגים שיש בין אנשי שלומנו". ובאמת זו טעות חמורה, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן פג), אשר הוא יצר הרע גדול מאד, והשאור והחמץ שבלב האדם, הוא המסית את האדם שיהרהר אחר תלמידי חכמים של הדור, ולומר: זה נאה וזה לא נאה. כי באמת מי בזה העולם יכול לדעת מי יותר גדול ממי?! וידוע, שמוהר"ן ז"ל תמיד היה חוזר על הפסוק (איוב ג, יט): "קטן וגדול שם הוא", מי שהוא גדול ומי שהוא קטן לא יודעים בזה העולם, רק בעולם העליון. ולכן ממה נובע שישנן מריבות בין אנשי שלומנו בעצמם, שפתה זו חולקת על פתה זו, וכפתה זו אומרת, שמנהיגה יותר גדול ממנהיג של פתה פלוגית, אשר הכל לכל דמיון אחד גדול; כי כל הלמוד של רבנו ז"ל הוא רק לגלות ולפרסם את הקדוש-ברוך-הוא לכל עם ישראל, ואיך יש זמן לחקר מזה על זה ומזה על זה?! אלא רבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ה'), כשאדם חוטא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, על החטא הזה נאמר (משלי ב יט): "כל באייה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים", וההכרח לו לשמע מחלקת ומריבות בין

הצדיקים השלמים, וזה כְּדִי לְגַרֵשׁ אֶת הָאָדָם, שְׂיִתְרַחֵק לְגַמְרֵי מַרְבָּנוּ וְ"ל, שְׂזֶה מֵה שְׂפָתוֹב (שם ט, ו): "אֲזַן שְׁמַעַת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקָרֵב חַכְמִים תְּלִין", לְשׁוֹן תְּלוּנָה וּמְרִיבָה, כְּשִׂאָתָה שׁוֹמַעַ מְרִיבוֹת שְׂבִין הַצְּדִיקִים, תְּדַע שְׂזֶה מְשִׁמֵּעִים אוֹתָךְ תּוֹכַחָה עַל שְׂפָגְמַת בְּטָפִי מִחֶדֶד; כִּי בְּאַמַּת מִי שְׂחָטָא בְּחָטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, כְּתוּב בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ (וַיֵּשֶׁב קַפַּח. וַיְחִי רִיט:), שְׂעַל פְּגָם הַבְּרִית וּבְכַרְט מָאן דְּאוּשִׁיד זֶרַעַא בְּרִיקְנִיָא, עַל זֶה אֵין מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה, וְאָמַר רַבְּנוּ וְ"ל (שִׂיחוֹת־הַר"ן, סִימָן עֵא), שְׂאֵין הַדְּבָר בֵּן, רַק עַל הַכֹּל מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה. וּבְזֶה מְאָמַר הַזִּהַר אֵין אָדָם מִבֵּין אֶת הַפְּשֻׁט רַק הוּא לְבַד. וְהַכֹּל — שְׂבְּאַמַּת מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה בְּוֹדָאֵי עַל חָטָא זֶה אֶפְלוּ אִם הִרְבָּה לְפִשְׁעַ, חַס וְשָׁלוֹם. וּמְסִבִיר מוֹהֲרַנ"ת וְ"ל (לְקוּשִׁי־הַלְכוֹת, תְּפִלִּין, הַלְכָה ד', אוֹת ד'), שְׂבְּאַמַּת מִי שְׂחָטָא בְּפְגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, אֵין לוֹ שׁוֹם תְּקִנָּה לְחֹזֵר בְּתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה, אֶלָּא עַל־יְדֵי הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים בְּמַעֲלָה מְאֹד מְאֹד, אֲבָל בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן נַעֲשֶׂה מְרִיבוֹת בֵּין הַצְּדִיקִים, וְזֶה מֵה שְׂגוֹרִם, שְׂאֵלוּ שְׂנַפְגָּמוּ בְּפְגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, בְּמָקוֹם שְׂיִרְחֲמוּ עַל עֲצָמָם וַיִּתְּחִילוּ לְטַכֵּס עֲצוֹת, אֵיךְ לְתַקֵּן אֶת עֲצָמָם, וַיִּתְּחִילוּ לְרְאוֹת בְּאַמַּת אֶת נִגְעֵי לְבָבָם וּמְכַאוּבָם, הֵם מִתְּחִילִים לְהִתְעַרֵב בְּמַחְלָקַת וּבְמְרִיבוֹת; זֶה אוֹמַר: "הַמְּנַהֵיג שֶׁל

הכּתָּה שְׁלִי יוֹתֵר גְּדוֹל מִהַמְּנַהִיג שֶׁל הַכּתָּה שְׁלֶךְ". [כִּי הֲלֹא בְּפִרוּשׁ גָּלָה לָנוּ רַבְּנּוּ ז"ל (חיי-מוהר"ן, סימן שיט): אֲנִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת מִכֶּם כְּתוּת כְּתוּת]. וְזֶה אוֹמֵר: "אַתָּה כָּלֵל אֵינְךָ שֶׁיְךָ אֶל רַבְּנּוּ ז"ל". וְזֶה אוֹמֵר: "זֶה לֹא הִלְמוּד שֶׁל רַבְּנּוּ ז"ל". וְכַדוּמָה כָּל מֵינֵי פְתוּיִים וּשְׁטִיּוֹת וְדַמְיוֹנוֹת, שֶׁנִּכְנָסוּ בְּכָל אֶחָד, כְּאֵלוֹ הוּא כָּבֵר נַעֲשֶׂה מִבֵּין בְּעֵנֵי רַבְּנּוּ ז"ל — מִי בֶן מְקַרְבֵי וּמִי לָאוּ! וּבְאֵמֶת בְּמָקוֹם לְהִתְחִיל לַחֲשֹׁב מִהַתְּכַלִּית הַנִּצְחִית: לָמָּה בָּאנוּ לְזֶה הָעוֹלָם?! הַנִּשְׁמָה שְׁלָנוּ הִיא מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, וְיִרְדָּה אֶל עוֹלָם הַעֲשִׂיָּה הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, לְמַלֵּא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עִם אֱלֹקוֹת, וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא נְשֵׂא ג): בְּשַׁעַה שֶׁבָּרָא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹלָמוֹ, נִתְאַוָּה שְׁיִהְיֶה לוֹ דִּירָה בַּתְּחִתּוֹנִים. וְלִכֵּן כָּל נִשְׁמָה וּנְשָׁמָה הִיא שְׁלִיחָה מֵאֲתוֹ יִתְבָּרֵךְ, לְמַלֵּא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עִם אֱלֹקוֹת, לְהַאִיר אֶת כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עִם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, בְּמָקוֹם זֶה מִתְחִילִים לְהִתְעַרֵּב בְּשְׁטִיּוֹת וּבְקִטְנוּנוּתוֹת, וְכָל אֶחָד חוֹשֵׁב שֶׁהוּא יוֹתֵר גְּדוֹל מִזוּלָּתוֹ, בְּשַׁעַה שֶׁהוּא שׁוֹכֵחַ לְגַמְרֵי מִי הוּא? מֵלֹא טְנוּף וְזִהְמָה! וּמִכָּל זֶה נֶאֱרַע, שְׁמִי שֶׁפָּגַם בְּבְרִית, וְאֵינוּ זוֹכֶה לֵישֵׁב עֲצָמוֹ, נִגְרָם לוֹ שֶׁיֵּצֵא לְגַמְרֵי בַחוּץ, וְיִתְרַחֵק מִרַבְּנּוּ ז"ל, כִּי הַקְּשִׁיּוֹת שֶׁיֵּשׁ לָזֶה עַל זֶה וְהַדְּבוּרִים שֶׁפְּלוֹנֵי מְדַבֵּר עַל אֱלֹמוּנֵי, מְרַחֲקִים אוֹתוֹ לְגַמְרֵי. וְאֲזִי מִסְכֵּן הוּא, אֵינן לוֹ שׁוֹם תִּקְנָה.

ולכן מי שחומל על עצמו, ומרחם על נשמתו,
 ומתחיל להתעורר בתשובה שלמה, כשזוכה להתודע
 מרבנו ז"ל, איננו נכנס בשום ופוחים ומחלקת שיש בין
 אנשי הצדיק, ולא מסתכל עליהם כלל, אלא לוקח את
 הנקדה הטובה של כל אחד ואחד, ומתחיל ללכת עם
 הנקדות האלו, ועובד את הקדוש-ברוך-הוא בתמימות
 ובפשיטות; מתחיל להתבודד אליו יתברך, יוצא בחוץ
 וצועק בקולי קולות אליו יתברך; כי מי שפגם בפגם
 הברית — הוצאת זרע לבטלה, המחין שלו נכנסים
 בבחינת עבור, וצריך לצעק ע' קלין, כדי להוליד את
 המחין, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן
 כא), וכן אדם צריך לבכות הרבה אליו יתברך בכל יום
 ויום, ולצעק קולי קולות, כדי שיטהר את עצמו מזהמת
 פגם הברית, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק
 א', סימן לו), שזה כלל גדול, שאי אפשר לשום אדם
 להשיג ולתפס בדבורו של הצדיק, אם לא שתקן תחלה
 אות ברית קדש פראוי, ואז יכול להבין ולתפס דבורו
 של הצדיק, כמובא בזהר (משפטים קי): סלוקא דיסודא
 עד אבא ואמא; הברית תלוי במחין: חכמה ובינה,
 שהם י' ה', שהם המחין, נמצא, כשתקן אות ברית קדש
 פראוי, אז המחין שלו בשלמות, ויכול להבין דבורו
 של הצדיק. וכפי התקון של כל אחד, כך היא השגתו.
 ולכן מי שיודע בנפשו שפגם בברית, ובפרט בעתים

הללו, שנמצאים, רחמנא לישזבן, אנשים שעברו על כל החטאים שבעולם, ובפרטיות בחטאים המגנים של פגמי הברית, שיש שנכשלו בנדה, שפחה, גויה, זונה, רחמנא לצלן, כמצוי עכשו — נשג"ז, אשר הערב-רב טמאו את נשמות ישראל בכל מיני חטאים ועוונות ופשעים. ולכן אלו שזכו להתקרב אל רבנו ז"ל, עליהם לזכור, אשר רק הוא יכול לתקן אותם. ובמקום לסלק את דעתם וחקמתם לגמרי, אשר רק זה נקרא שלמות ההתקרבות לצדיק, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן קכג), אשר עקר שלמות התקרבות לצדיק, שאדם צריך לבטל את השכל שלו לגמרי, ולידע שהוא אינו יודע כלום, במקום זה הוא כבר נעשה 'מבין', והוא יודע, שצדיק זה טוב וצדיק זה לא טוב, זה פן צדיק וזה לא צדיק, בשעה שהוא טפה סרוחה, נגע צרעת, סרוח בטמאת פגם הברית, איך מלאו לבו להתערב בכלל בין הצדיקים?! ומה הוא צריך להתנפח מי גדול ומי קטן?! מה אתה יודע?! הרי אתה פגום בברית, עשית מעשים מגנים, שרק אתה והקדוש-ברוך-הוא והצדיק יודעים, ואיך מלאך לבך להתערב באילו ופוחים או מחלקת?! ומכל שכן וכל שכן מה שאנחנו רואים עכשו, שיש אנשים שעברו על נדה, שפחה, גויה, זונה, ועברו על עבודה זרה ממש, רחמנא לישזבן, אכלו דבר אחר, את בשר החזיר,

התנגדות על ברסלב

שכז

השפנים, הגמלים והחמורים, ושתו יין גסוף, וחללו שבת, ונולדו בטמאה, והקדוש-ברוך-הוא חמל עליהם, וזכו להתקרב אל רבנו ז"ל, במקום שישבו בין תנור לכירים, ויחזרו בתשובה שלמה כל ימי חייהם, פתאם נעשים גם-כן מנהיגים וראשי המדברים, והם כבר מדברים על אלו הצדיקים הדבוקים בו יתברך, שאינם מסיחים דעתם ממנו יתברך כרגע, האם אין זה מגחף?! אבל הכל הוא רק בשביל הבחירה והנסיון; כי באמת מי שחטא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, אין לו שום תקנה לתקן, אלא אם הוא קדם כל ישמע מחלקת ומריבות על הצדיק האמת, שהוא רבנו ז"ל, ועל תלמידיו הקדושים שבכל דור ודור, הבקיאים בספריו הקדושים ישר והפוך, הפוך וישר, וספריו הקדושים שגורים על פיהם, וההכרח לשמע התנגדות עליהם. ולכן הקים הסמ"ך-מ"ם את שלוהיו, כדי שהתלמידים האמתיים יהיו ללעג ולקלס, ואלו הנואפים ככלבים, הם יהיו הדיוטים הקופצים בראש. ולצערנו הרב, יש כאלו שרצים ורודפים אחריהם, ובמקום שיתחילו לחשב על התכלית הנצחית, ולרוץ אחר הקדוש-ברוך-הוא בצמאון ובכסופים עזים ובתשוקה עצומה, הם מתחילים לדבר כל דבר אסור, כאלו הם כבר יודעים, ושכחו מה הם עשו אתמול ושלשום וכו'.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! אם אתה רוצה
 באמת להתקרב לרבנו ז"ל, ואם אתה משתוקק באמת
 לתקן את מעשיך, זכר מה שאמר רבנו ז"ל (ספר המדות,
 אות צדיק, סימן קנג): מי שמקרב את עצמו להצדיק,
 והתקרבותו אינה בתמימות, על-ידי זה נתיפך אחר-כך
 לרודף; הנה רואים שתלמידי הצדיק מוסרים את נפשם
 לקרב בני-אדם אל דעת רבנו ז"ל, ותהלה לאל, חפץ
 ה' בידם הצליח, והם מקרבים הרבה מקרבים, והנה
 קורה הרבה פעמים, שאלו המקרבים, לבסוף
 מתרחקים, ומתחילים לדבר על אלו שקרבו אותם כל
 דבר אסור, ומוציאים לעז עליהם, ובודים שקרים
 וכזבים, אשר לא עלה אפלו על לבם; הרי זה סימן,
 שכל ההתקרבות שלהם לא הייתה בתמימות ובפשיטות,
 אלא הייתה כבר בכונה תחלה להיות ראש ומנהיג, אשר
 אין עוד שקר גדול מזה! כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל
 (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עב), הסימן לאדם לדעת אם הוא
 מקרב אל הקדושה — כשנופלת עליו שפלות ובושה,
 שמתביש מהקדוש-ברוך-הוא, והוא בוכה ומבכה
 שמים וארץ יומם ולילה, פן ואולי יזכה פעם לתשובה,
 והסימן שהוא מקרב אל שקרן — כשנכנסת בו ישות
 וגאות, והוא מחזיק את עצמו להכי גדול ולהכי קדוש
 — אוי לו ואוי לנפשו!

התנגדות על ברסלב

שכט

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! וראה מה שקורה בדור הזה, שתהלה לאל, אור רבנו ז"ל מתפשט בעולם, ומתקרבים מאות ואלפים ורכבות מאחינו בני ישראל אל דעת רבנו ז"ל, אף דא עקא, זה הצער הכי גדול, שאלו המתקרבים אל רבנו ז"ל, ההכרח להם לעבור את השלב הזה, לשמע מחלקת מה שקורה בין התלמידים, בין המקרבים לצדיק, שזה סוּחב למזרח וזה סוּחב למערב, זה סוּחב לדרום וזה סוּחב לצפון, כל אחד מושך לכוון אחר, וכל אחד צועק, שהאמת אצלו, ונתקיים מאמרם ז"ל (סנהדרין צו.) על הפסוק (ישעיה נט): "ותהי האמת נעדרת", מלמד שהאמת נעשית עדרים עדרים, וכל אחד ואחד צועק: "אצלי האמת"; ובאמת האמת היא רק אחד, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נא): רק הקדוש-ברוך-הוא נקרא אמת, כמו שכתוב (ירמיה י'): "והוי"ה אלהים אמת וגו'"; ולכן מאחר שזכות להתקרב אל רבנו ז"ל, ראה לברח מכל הכוזבים הללו, שנמצאים בני-אדם שמחשיבים את עצמם כאלו הם יודעים הכל, והם כבר יכולים ללעג ולצחק מזה ומזה, כאלו זה פן מקרב אל רבנו ז"ל, וזה איננו מקרב אל רבנו ז"ל, בשעה שהם אנשים פגומים, שחטאת נעוריהם מסרחת מהם. ובמקום שיחזרו בתשובה שלמה, למה להם לריב?! למה להם להכנס בוכוּחיים?! למה להם לעשות פלוגים ומחלקת?!!

של התנגדות על ברסלב

כְּאִשֶּׁר מְצוּי עֲכָשׁוּ, שְׁקִמוּ תְּרַבּוּת אֲנָשִׁים חֲטָאִים, וּמְסִיתִים וּמְדִיחִים בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ מְזֵה עַל זֶה וּמְזֵה עַל זֶה, וְגוֹרְמִים לְרַחֵק אֲנָשִׁים תְּמִימִים, שְׂבָאִים לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, אֲשֶׁר מִי שְׁמָם לְאִישׁ, לְרַחֵק אֶפְלוּ נֶפֶשׁ אַחַת מֵרַבְּנוּ ז"ל, מִי הֵם לְגַמְרִי?! וְזֶהוּ כָּלל — מִי שֶׁעוֹשֶׂה מַחְלָקַת בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ, סִימָן שֶׁהוּא נוֹאֵף גָּדוֹל מְאֹד. וְכִמוֹ שֶׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמְּדוּת, אוֹת צְדִיק, סִימָן קסג): הַנוֹאֲפִים — לְרַב הֵם מִתְּנַגְּדִים עַל הַצְּדִיקִים; וְלִכֵּן לֹא בְּחָנָם, שְׁגָם בֵּין אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוּ מְסֻתָּבִים נוֹאֲפִים, הַגּוֹרְמִים מַחְלָקַת מְזֵה עַל זֶה וּמְזֵה עַל זֶה, וְצָרִיכִים לְהִשְׁמַר בְּדָבָר זֶה מְאֹד מְאֹד. וְאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמְּדוּת, אוֹת צְדִיק, סִימָן קלו): אֵין לָךְ צְדִיק, שְׂאִין עָלְיוֹ מַחְלָקַת וּמַחְקָרִים; וְלִכֵּן לָמָּה לָךְ לְהַכְּנִס בְּמַחְלָקַת וּמְרִיבוֹת?! יוֹתֵר טוֹב שֶׁתִּחְזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְתִתְחִיל לְהִתְבּוֹדֵד בְּכָל יוֹם לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִתְוַדֶּה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ עַל כָּל מַה שֶׁעָשִׂיתָ, אֲשֶׁר בְּאֶמֶת אוֹמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַב"ן, חֵלֶק א', סִימָן ד'), אֲשֶׁר עוֹוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם חֲקוּקִים עַל עֲצֻמוֹתָיו מֵעֵבֶר לְעֵבֶר, וְהֵם מְמִיתִים אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים לד): "תְּמוֹתַת רָשָׁע רָעָה", שֶׁהָרַע שֶׁהוּא פָּגַם הַבְּרִית שֶׁעָשָׂה, זֶה בְּעֲצֻמוֹ מְמִית אוֹתוֹ. וְלִכֵּן לָמָּה אַתָּה צָרִיךְ לְהִתְעַרֵּב בְּמַחְלָקַת?! יוֹתֵר טוֹב שֶׁתִּחְזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל מַעֲשֵׂיךָ. וְרַבְּנוּ ז"ל אָמַר (סֵפֶר-הַמְּדוּת, אוֹת צְדִיק, סִימָן קלז): יֵשׁ

התנגדות על ברסלב שלא

רשע שהוא בוש לכפר בצדיק עצמו, ומדבר רעות על אלו שהם תחת הצדיק. וזה תמצא הרבה בין אלו שהם מסתובבים בין אנשי שלומנו, ומדברים מזה על זה ומזה על זה. ובאמת פונתם על רבנו ז"ל בעצמו, כי מי שהוא מקרב באמת אל רבנו ז"ל, הוא אוהב את כל מקרב, ומשתדל להרבות בתים לבית התפלה, פמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ח'), להוסיף נשמות להתקרב אליו ז"ל.

וצריכים מאד מאד לשמר לא להיות בד' אמות של נואף כזה, שמדבר מזה על זה ומזה על זה, כי באמת הוא טמא מטמא, ושכח שהוא בן נדה, ומה גם שיש לצערנו הרב, ממזרים, כי ידוע, שמי שנולד בקבוץ, ההכרח שהוא ממזר או ספק ממזר, ודי לחכימא, כי הערב רב התירו נאוף בפרהסיה, וגדל הערבוב שהיה שם, זה רק הקדוש-ברוך-הוא יודע, ומהורים של אלו שנולדו יודעים את מעשיהם המגנים והמתעבים שעשו. ולכן מי שהוא ממזר או בן הנדה איך יכול להחזיק פניו נגד אנשים שדבקים בהקדוש-ברוך-הוא, בשביל שעכשו נעשה ראש ומנהיג, ומשתרר על אחרים?! ומה גם שיש תחתיו כמה אנשים פגומים, שגם הם נולדו בפסול כמהו, כי גם הם באים מהקבוץ, ונתלכלכו בטמאת פגם הברית, ומצא מין את מינו,

שהתחברו נואפים עם נואף גדול, שעושה עצמו עכשו לראש ומנהיג. והוא חושב שהוא כבר משהו, ולכן הוא יכול לפער פיו הטמא, ולדבר כל דבר אסור על הזולת. וכן מכניס באנשים הפגומים הכרוכים אחריו, עד שהם כבר גם-כן יכולים להתיר פיהם לדבר מזה על זה ומזה על זה! הרי זה סימן שהם רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא ורחוקים מהצדיק. וכבר אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן לח), "שתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ" (תהלים עג, ט); עכשו נתפשטה האפיקורסות, שהתרה הרצועה לדבר סרה על כל הצדיקים ועל כל יראי ה', ומי שפושט לשונו נגד כל העולם, שאינו משגיח על כל העולם, באמת זה אפיקורס, והוא נגד ה' יתברך בעצמו, אף שהם בושים לדבר בפרוש על ה' יתברך, ולכן הם מהפכים האפיקורסות שלהם לדבר על העולם, וזה "שתו בשמים פיהם" — שבאמת מה שמדברים בפיהם, הוא באמת למעלה בשמים, כי עקר דבוריהם נגד ה' יתברך, כביכול, אף "לשונם תהלך בארץ" — מחמת שבושים לדבר בפרוש נגדו יתברך, על-כן לשונם תהלך בארץ, שפושטים לשונם נגד העולם, אבל באמת "שתו בשמים פיהם". כמו-כן סובב על הצדיק אמת, הדבוק באין סוף ברוך הוא, שבאים מנולים, משקצים ומתעבים שעברו על כל עברות שבעולם, והיום זכו לחזר בתשובה שלמה, הגם

התנגדות על ברסלב שלג

שזה דבר גדול מאד, כי אין לך דבר חשוב בשמים כחוזר בתשובה, עם כל זאת כל מי שחוזר בתשובה, צריך להיות מכיר את מקומו, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן עט), על הפסוק (שמות טו, כט): "שבו איש תחתיו, ואל יצא איש ממקומו", הינו שיש בני-אדם שפגמו מאד בפגם הברית, ונולדו בטמאת ובזהמת טמאת הנדה, ומה גם ממזרים וספק ממזרים, וכן טמאו את עצמם בכל מיני טמאות שבעולם: נדה, שפחה, גויה, זונה, ואכלו טרפות ונבלות, ושתי יין נסוף וחללו שבת, ובמקום שישבו במקומם, תחת מדרגתם, ויכירו את עצמם היטב, הם יוצאים ממקומם, שהוא בחינת 'עושים מעשה זמרי, ומבקשים שֶׁכָּר כְּפִינְחָס', וכבר נעשים מנהיגים, וכבר יודעים לדבר מזה על זה ומזה על זה, אוי להם ואוי לנפשותם!

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! ועל-כן אל יפלא בעיניך שיש "התנגדות על ברסלב" בכלל ובין חסידי ברסלב בפרט, כי הכל בא על-ידי התלמידים שלא שמשו כל צרכם, והם אשר גורמים כל המריבות. ובאמת נתקיים בימינו אלו מה שאמר רבנו ז"ל (ספורי-מעשיות, מעשה יא), מבין המלך ובן השפחה שנתחלפו, שאת בן המלך האמתי הדבוק בו יתברך, קוראים בן השפחה, ואומרים שהוא כלל אינו מקרב

אֶל רַבְנוּ ז"ל, וְזֶה לֹא רַבְנוּ ז"ל, וְזוּ לֹא דַעַת רַבְנוּ ז"ל, וְכַדוּמָה כָּל מֵינֵי פִתּוּיִים, וְזֶה שֶׁהוּא בֶּן הַשְּׁפָחָה, מְנַוֵּל, מִשְׁקָץ, מִתְגַּעַל בְּפָגַם הַבְּרִית וּבְכָל מֵינֵי עֲבֵרוֹת שְׁבַע עוֹלָם, עָלָיו אוֹמְרִים שְׁבָחִים גְּדוֹלִים, גְּזֻמוֹת שֶׁל שְׁטִיּוֹת וְהַבְּלִים — שְׁרוּאָה מְלֹאכִים, וַיֵּשׁ לוֹ קְפִיצַת הַדֶּרֶךְ, וַיּוֹדַע בְּתַקוּן נְשָׁמוֹת וְגִלְגּוּלִים, וְהוּא בֶּעַל מַדְרָגָה, וּשְׂאֵר דְּמִיוֹנוֹת וּשְׁבָחִים שֶׁל הַבֵּל, בְּשַׁעָה שֶׁהוּא טָפָה סְרוּחָה, שְׂצָרִיף לְהִתְבַּיֵּשׁ מֵהֲצִל שְׁלוֹ, שְׁמַגְלָה אֶת מַעֲשָׂיו הָרָעִים; כִּי מִי שְׂדָבוּק בְּאֵין סוּף בְּרוּף הוּא, וַיֵּשׁ לוֹ עֵינַיִם קְדוֹשׁוֹת, רוּאָה אֶת הַסְּרַחוֹן וְהַטְּפוֹת שֶׁהוֹצִיא לְבַטְלָה שְׂרָצִים וְרוֹדְפִים אַחֲרָיו, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן קמ"א): כָּל אֱלוֹ שְׁפָגְמוֹ בְּבְרִית, וְהוֹצִיאוֹ טְפוֹת זָרַע לְבַטְלָה, מֵאֱלוֹ הַטְּפוֹת נִבְרָאִים מִשְׁחִיתִים, וְהֵם הוֹלְכִים אַחֲרָיו, וּבְכַרְט אַחַר מוֹתוֹ, וְהַצְּדִיקִים הַקְּדוֹשִׁים, הַדְּבוּקִים בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם עֵינֵי ה', הֵם רוּאִים כְּכֹר אֵיף שֶׁהַקְּלָפוֹת מְסוּבְבִים אוֹתוֹ, כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רנ"ד), אֲשֶׁר עֵינַיִם הֵם דְּבָרִים גְּדוֹלִים מְאֹד, וַיְכוּלִים לְרֹאוֹת דְּבָרִים נְפִלְאִים מְאֹד, וְהַצְּדִיקִים יֵשׁ לָהֶם עֵינֵי ה', כְּמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן צ"ח), אֲשֶׁר הַצְּדִיק יֵשׁ לוֹ עֵינֵי ה', כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תְּהִלִּים ל"ד): "עֵינֵי הַוַּי"ה אֶל צְדִיקִים", שֶׁהַצְּדִיק יֵשׁ לוֹ עֵינֵי הַוַּי"ה, וְ"עֵינֵי הַוַּי"ה מְשׁוֹטְטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ" (דְּבָרֵי-הַיָּמִים-ב' ט"ז);

התנגדות על ברסלב שלה

נמצא, שהצדיק רואה עד היכן הפגם מגיע, והוא רואה איך שהטפות האלו מלוים את הטמא הזה, ואיך הוא יכול לדבר רע על שאר תלמידי הצדיק! ?

ולכן, אהובי, בני! מאחר שזכית להתקרב עכשו אל רבנו ז"ל, תשמר את עצמך מאד מאד מכל הצבועים והשקרנים, שמדברים מפלוני ומאלמוני; כי מי שמדבר מזה על זה ומזה על זה, ידע שזה כבר שקר גדול, וצריכים רחמי שמים לא להתפס בד' אמותיו. ולכן ראה, אהובי, בני! לקבל על עצמך, מאחר שזכית להתקרב אל רבנו ז"ל ואנשיו, והתקרבת אל חסידות ברסלב, תשמר את עצמך מאד ממנהיגי שקר המתפארים, שרק הם אמת וזולתם שקר, כי הם בעצמם שקרנים! כי מי שמתקרב באמת אל רבנו ז"ל, אין לו כבר עסק עם אחר, הוא רק מתעורר בתשובה שלמה, ורק מתבודד בכל יום אל הקדוש-ברוך-הוא, והוא מתחיל ללמד שעורים כסדרן בכל יום, במקרא, במשנה, בגמרא, במדרש, בשלחן ערוך, בזהר ובתקונים ובספרי רבנו ז"ל ובספרי קבלה, חסידות ומוסר; כי רבנו ז"ל מכניס באנשיו תשוקה עצומה ללמד התורה הקדושה כפי סדר-הדרך-הלמוד שלמד אותנו (שיחות-הרב"ן, סימן עו), שרצונו של רבנו ז"ל היה, שאדם ילמד כסדרן משניות, בבלי, ירושלמי, תוספתא,

רמב"ם, טור ושלחן ערוך, וכל המדרשים כלם, וספרי
 הזהר והתקונים וכל כתבי הארי ז"ל. ואמר, שבכלמוד
 לא צריכים, אלא האמירה, ללמד הרבה ולגרס הרבה,
 ועל-ידי-זה יזכה לעבר ולטיל ולהיות בכל חלקי
 התורה הקדושה כמה וכמה פעמים. וכן רצה רבנו ז"ל,
 שנתבודד בכל יום אליו יתברך, ונרוץ רק אחריו
 יתברך, ורק נדבר אליו יתברך, ונגלה ונפרסם את
 אמתת מציאותו יתברך לכל העולם כלו, ונתפלל את
 התפלות: שחרית, מנחה, ערבית, חצות, בכונה גדולה
 מאד. ונשפך לבנו כמים אליו יתברך, ונהיה רק
 בשמחה תמיד. ולכן למי יש זמן להפנס בנפוחים או
 בדבורים, שזה גדול מזה וזה יותר קטן מזה? ! כל אלו
 השטיות שנמצאים עכשו, שכל אלו שחזרו בתשובה
 שלמה, במקום שישבו בין תנור לכירים, וישפכו
 דמעות כמים על חטאות נעוריהם, הם כבר נעשים
 ראשים, ומדברים כל דבר רע על הזולת, כאלו זה לא
 דרך רבנו ז"ל, וזה כן דרך רבנו ז"ל, כל פגום וכל
 סרוח כבר נעשה מבין מה זה ענין רבנו ז"ל, אוי לו
 ואוי לנפשו, טפה סרוחה, משקץ ומתעב, שב במקומו,
 ותשוב בתשובה שלמה, ואל תעורר מחלקת ומדנים
 בין אנשי שלומנו.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! אם תציית

אותי, ולא תהיה לך שום שיכות אליהם, רק תתמיד
מאד בספרי רבנו ז"ל, כי עקר ההתקרבות אל רבנו ז"ל
היא רק על-ידי שקידה נוראה ונפלאה בספריו
הקדושים, כמובא (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קצב), אשר
פניו, שכלו וחקמתו הם בתוך הספר, וככל שאדם לומד
יותר את ספרי רבנו ז"ל, הוא יותר מקרב אל רבנו ז"ל.
ורבנו ז"ל רצה מאד, שנחזר בספריו הקדושים, עד
שיהיה שגור על פינו בעל-פה. ואמר רבנו ז"ל (חיי-
מוהר"ן, סימן שמו), שהספר הקדוש שלו "לקוטי-מוהר"ן",
הוא אתחלתא דגאולה. ואמר, מאחר שיצא בעולם אני
חפץ מאד שילמדו אותו, כי צריכים ללמד אותו הרבה
עד שיהיה שגור בעל-פה, כי הוא מלא מוסר
והתעוררות גדולה מאד להשם יתברך, אשר אין ערוך
אליו. וכן אמר (חיי-מוהר"ן, סימן שמו), שהוא מצוה גדולה
ללמד ספרו הרבה, ואמר שיכולים להיות נעשה בעל
מח גדול, על-ידי ספרו, כי יש בו שכל גדול ועמקות
נפלאה מאד, על פשוטן של דברים, וגם אם יתמידו
בספריו, יכולים לזכות להיות נעשה איש כשר באמת,
ואז יזכה לראות הפנימיות שיש בספריו הקדושים, כי
יש בהם פנימיות הרבה מה שאין נראה על-פי פשוטו
כלל. ולכן עקר ההתקרבות אל רבנו ז"ל, זה רק מי
שזוכה להיות בקי בספרו הקדוש "לקוטי-מוהר"ן"
בעל פה, עם הלשון ממש, ישר והפוך, הפוך וישר. וכן

צריכים ללמד הרבה בספרו הקדוש והנורא "ספורי-מעשיות", אשר בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס'), אשר הם מעוררים מהשנה, כי יש בני-אדם שישנים את ימיהם, ואפלו שלומדים ומתפללים, הם ישנים את ימיהם, כי הכל בבחינת שנה, כי מאחר שאין מדברים אל הקדוש-ברוך-הוא, סימן שהמח שלהם ישן, ולכן הצדיק מגלה "ספורי-מעשיות" מעתיק יומין, שעל-ידי-זה הוא מעורר מהשנה. וכן צריכים להתמיד מאד ב"ספר-המדות", אשר רבנו ז"ל אמר, שהספר הזה עשה אותו ליהודי, וצריכים למסור את נפשו ללמד הרבה בספר הזה. ורבנו ז"ל רצה שידפיסו אותו בפורמט (מהדורה) קטנה, שישא את זה תמיד בכיסו, כי המדות הן העקר של האדם, כי במדה שאדם מודד בה מודדין לו (סוטה ח:). וכן צריכים להתמיד מאד בשיחותיו הקדושות, ודיקא מי שזוכה ללמד יותר ספרי רבנו ז"ל, והוא בקי בהם בעל-פה, הוא הוא המקרב האמתי אל רבנו ז"ל, ורק בזה, אהובי, בני, תלוייה ההתקרבות אל רבנו ז"ל.

ועל-כן אל תאבה ואל תשמע לאלו הנואפים ככלבים, שעושים מחלקת ומריבות בין הצדיקים, שכל זה הוא רק נסיון, לרחק את כל אלו הנשמות הקדושות, שרוצות עכשו לחזר בתשובה. כי עכשו נעשה

התעוררות גדולה מאוד מאוד לחזור אל הקדוש-ברוך-
הוא, על-פי דרך הקל והנכון שגלה לנו רבנו ז"ל, אף
כבר הקדים רבנו ז"ל ואמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עח),
אשר צריכים לבקש מאד מהשם יתברך לזכות להתקרב
להצדיק האמת, כי אשרי מי שזוכה להתקרב בעודו
בחיים חיותו אל הצדיק האמת, אשרי לו ואשרי חלקו!
כי אחר-כך — הינו לאחר המיתה, קשה אז מאד
להתקרב, וצריכים מאד להרבות בתפלה ובתחנונים,
שיזכה בחיים חיותו להתקרב לצדיק האמת, כי הבעל-
דבר שם לבו על דבר זה מאד עכשו לבלבל את
העולם, כי ישראל עכשו הם קרובים אל הקץ מאד, ויש
עכשו לישראל געגועים וכסופים גדולים לה' יתברך,
אשר לא היתה פזאת מימי קדם, וכל אחד נכסף מאד
להשם יתברך, על-כן הערים הבעל-דבר והכנים
מחלקת בין הצדיקים, והקים בעולם מפרסמים הרבה
של שקר, וגם בין הצדיקים האמתיים, הכנים מחלקת
גדולה, עד שאין אחד יודע היכן האמת, על-כן צריכים
לבקש מאד מהשם יתברך לזכות להתקרב להצדיק
האמת. ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניה! כי צריכים
רחמים רבים העקר להשתוקק על התכלית האמת,
כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן לט),
שהעקר הוא להסתפל על התכלית האמתית, התכלית
הנצחית, כי באנו אל העולם השפל והגשמי והחמרי

הזה, רק כדי להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, פי רק בשביל זה ירדנו אל זה העולם הגשמי והחמרי, כדי שפה נזכה להפיר בגדלתו יתברך, וראוי לנו לומר זאת בבכיה, בדמעות שליש, לבכות ולהתגעגע, לבקש ולהתחנן לפניו יתברך, מתי נזכה לזה, שיהיה לנו זה היצת שנוכל לדעת ולהפיר את הבורא יתברך שמו מכל דבר של זה העולם בפרטי פרטיות, עד התכלית הנצחית. וכפי המדרגה הפחותה שלנו עתה, וכלנו אין פנינו יפות כלל, אנו צריכים שירחם עלינו השם יתברך, לתן לנו מנהיג, רועה נאמן, שיוכל להאיר בנו ידיעות אלו, גלוי אלקות אמתי, כדי שנוכל לעבדו יתברך כראוי, ולבוא אל התכלית הזו — לבטל את עצמנו לגמרי אל הקדוש-ברוך-הוא. ואמר מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, בהמה וחיה טהורה, הלכה ד', אות כד), שעקר האמת הוא התכלית, דהינו שישתכל בכל דבר על האמת לאמתו, שבכל דבר שיראה, יאמין מיד. שהשם יתברך ברא אותו ברצונו, בתבנית הזו ובטעם הזה, ויכסף וישתוקק וישתדל לעבד את השם יתברך על-ידי דבר זה שהוא רואה, וזה עקר האמת. ולהפך — מי שהוא כופר בעקר, חס ושלום, בבורא יתברך שמו, או אפלו אם מאמין בהשם יתברך, שברא אותו, אבל אינו מאמין במצוות התלויות בזה הדבר, כגון שהוא חכם גדול לעשות בזה ובכסף, ויודע האמת להבחין בין

התנגדות על ברסלב שמא

כֶּסֶף סִיגִים וְכוּ', אָבֵל הוּא עוֹשֶׂה מְלָאכָה בַשַּׁבָּת אוּ
בְיוֹם טוֹב, הִנֵּה בְּוֹדָאֵי אֵין שִׁקְרָן וְרָשָׁע יוֹתֵר מִמֶּנּוּ,
מֵאַחַר שְׁכּוֹפֵר בְּמִצְוֹת שַׁבָּת וְיוֹם טוֹב, שֶׁנֶּחֱשָׁב מוֹמֵר
לְכָל הַתּוֹרָה כְּלָה, שֶׁהִיא תּוֹרַת אֱמֶת, וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזֵה.
עַל-כֵּן עֵקֶר הָאֱמֶת הוּא הַתְּכֵלִית, דְּהֵינּוּ שִׁיכּוֹן בְּכָל דְּבָר
לְאַמְתָּתוֹ, שֶׁיִּזְכָּה לְעֵבֵד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל-יְדֵי זֶה
הַדְּבָר, וּבְכָל הַדְּבָרִים שְׁרוּצָה לִידַע בָּהֶם הָאֱמֶת, יִהְיֶה
כּוֹנֵן בְּשִׁבִיל שְׂרָשׁ הַתְּכֵלִית הָאֱמֶת, שֶׁהוּא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
וְהַתּוֹרָה וְהַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם עֲצָם הָאֱמֶת, וְעַל-יְדֵי-זֶה
נִתְבַטַּל הַשִּׁקְרָר. כִּי עֵקֶר אֲחִיזַת הַשִּׁקְרָר, הוּא מְהֵרָא שִׁית
וְהַתְּכֵלִית, כִּי מִחֲמַת שְׁבָרָא שִׁית וְהַתְּכֵלִית כָּל הַדְּבָרִים
הֵם בְּאַחֲדוּת בְּלֵי הֶבְדֵּל, מִשֵּׁם נִשְׁתַּלְשַׁל אֵיזָה אֲחִיזָה
לְשִׁקְרָר, שֶׁיֵּשׁ כַּח לְהַפְּךָ הָאֱמֶת, וְעַל-כֵּן עַל זֶה עֵקֶר
הַכְּנָעָתוֹ בְּגִלּוֹי הָאֱמֶת דִּיקָא, כִּי אֵין הַדִּין נִמְתָּק אֶלָּא
בְּשִׂרְשׁוֹ; כִּי מִי שֶׁמְסַתֵּפֵל בְּכָל דְּבָר עַל עֲצָם הָאֱמֶת, אֵין
יְכוּלִים לְהַטְעוֹתוֹ לְעוֹלָם, וְאַפְלוּ אִם לְפַעְמִים מִטְעִים
וּמְרַמִּים אוֹתוֹ, אֵינּוּ נִכְשָׁל בְּזֵה הַטּוֹעָה כָּלֵל, אֲדַרְבָּה,
הַשִּׁקְרָן וּמְטָעָה, הוּא מְטָעָה אֶת עַצְמוֹ, כְּמוֹ לְמַשָּׁל,
כְּשֶׁהִסְטָרָא אַחְרָא וְהַבְּעַל-דְּבָר מְקִים בְּעוֹלָם אֵיזָה צְבוּעַ
וּמְפָרְסֵם שֶׁל שִׁקְרָר, כְּדִי לְרַמּוֹת אֶת הַבְּרִיּוֹת, כְּדִי שֶׁיִּפְּלוּ
עַל-יְדֵי-זֶה לְמַכְמַרְת הַיִּצָּר הָרַע. כְּמוֹ שֶׁאַנְחֵנוּ רוֹאִים
הַיּוֹם בֵּין אַנְשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ, שֶׁקְמִים נוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים,
וְנַעֲשִׂים רָאשִׁים, וּמְדַבְּרִים מְזָה עַל זֶה וּמְזָה עַל זֶה.

וּמִשְׁפִּילִים זֶה אֶת זֶה וְזֶה אֶת זֶה, עַד שֵׁשׁ לָהֶם עֲזוֹת
 לְרַחֵק נְשָׁמוֹת מִרְבֵּנוּ ז"ל, וּבִפְרָטִיּוֹת אֶת אַחִינוּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל מֵעֲדוֹת הַמְזֻרָח, וּבּוֹדִים עֲלֵיהֶם שְׂקָרִים וּכְזָבִים,
 וּכְאֵלוּ הֵם אֵינָם רְאוּיִים לְהִיּוֹת מְקַרְבִּים אֶל רַבֵּנוּ ז"ל,
 צְרִיכִים לִידַע, אֲשֶׁר אֵלוּ הַהֲדִיוּטִים הַקּוֹפְצִים בְּרֹאשׁ,
 הֵם בְּעֶצְמָם טְמֵאִים מְטֵמְאִים, בְּנֵי נְדוּת, וְעָבְרוּ עַל נְדָה,
 שְׂפָחָה, גּוֹיָה, זוֹנָה, וְחָלְלוּ שַׁבָּת, וְאָכְלוּ טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת,
 פָּטְמוּ אֶת עֶצְמָם עִם יַיִן גָּסוּף וְחֲזִיר, וּבִשָּׁר הַשְּׂפָנִים,
 וְעִכְשָׁו הֵם נֹעֲשִׂים רְאשִׁים וּמְטַעִים אֶת הַבְּרִיּוֹת, וְאִף
 אֶחָד אֵינּוּ יוֹדֵעַ מִזֶּה. אֲזִי מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ, אֵינּוּ
 יָכוֹל לְהִכְשִׁילוֹ הַשְּׂקָרָן וְהַרְמָאִי וְהַצְּבוּעַ הַזֶּה, כִּי מִי
 שֶׁמִּתְקָרֵב אֶפְלוּ לְצְבוּעַ וְלַשְּׂקָרָן, אֲבָל כּוֹנֵנְתוֹ בְּאַמֶּת, כִּי
 טוֹעָה בְּעֶצְמוֹ, וְסוֹבֵר שֶׁהוּא אִישׁ אֱמֶת, וְאִם הוּא הִיא
 יוֹדֵעַ, שְׂאִין רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְהִתְקָרֵב אֵלָיו, לֹא הִיא
 מִתְקָרֵב אֵלָיו כָּלֵל, רַק שְׂסוֹבֵר שֶׁרְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 שִׁיתְקָרֵב אֵלָיו, כִּי הוּא סוֹבֵר, שֶׁהוּא אִישׁ צְדִיק תָּמִים
 בְּאַמֶּת, הִנֵּה זֶה הָאִישׁ שֶׁעוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם בְּאַמֶּת, מֵאַחַר
 שֶׁכּוֹנֵנְתוֹ לַשְּׂמַיִם בּוֹדָאִי וּבּוֹדָאִי, מֵאַחַר שֶׁכּוֹנֵנְתוֹ לַשְּׂמַיִם,
 סוֹף כָּל סוֹף יַעֲשֶׂה לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ גֵּס, שֶׁתִּתְגַּלֶּה לוֹ
 הָאֱמֶת, וְיִתְפָּרַד מִהַשְּׂקָרָן, וְיִתְחַבֵּר לְהַצְּדִיק הָאֱמֶת. וְכֵן
 כָּל כִּיּוֹצֵא בְּזֶה, שֶׁכּוֹנֵנְתוֹ מִי שֶׁמְסַתְּפֵל תָּמִיד עַל שְׂרֵשׁ
 הָאֱמֶת, שֶׁהוּא — לְהִתְקָרֵב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְתוֹרָתוֹ
 הַקְּדוּשָׁה וְלַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִיִּים הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם בְּאַמֶּת,

שָׁהֵם הִתְלַמְּדִים הָאֲמֵתִים, הַדְּבָקִים בְּתוֹרַת אֱמֶת, שְׂזֵה עֵקֶר הָאֱמֶת, וְחוּץ מִזֶּה הַכֹּל שֶׁקָּר, הִנֵּה מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל עַל הָאֱמֶת הַזֶּה, בּוֹדֵאֵי בְּסוּף יִזְכֶּה לְאֱמֶת. וְאִפְלוּ כִּפְעַת שְׁנִתְעָה, חֵס וְשָׁלוֹם, בְּאִיזָה שֶׁקָּר, אֵינוֹ נִעְנָשׁ עַל זֶה, מֵאַחַר שֶׁכּוֹנְנֵתוֹ לְשָׁמַיִם. וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִטְעֶה אֶת עַצְמוֹ, שִׁיאֵמַר שֶׁכּוֹנְנֵתוֹ לְשָׁמַיִם לְרַחֵק אֶת אַחִינוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֲדוֹת הַמְּזֻרָח, תִּהְיֶה מֵאִיזוֹ סִבָּה שֶׁרַק תִּהְיֶה, וּבְאֱמֶת אֵינוֹ כֵּן, וְהֵלֵב יוֹדֵעַ אִם לְעֵקֶל אִם לְעֵקֶלְקֵלוֹת, כִּי בּוֹחֵן לְבָבוֹת הוּא יוֹדֵעַ הָאֱמֶת.

וְזֶה כָּלֵל גָּדוֹל וְעֵצָה נִפְלְאָה בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם מִגְּדוֹל וְעַד קָטָן בְּאִיזוֹ מִדְּרָגָה שֶׁהוּא, בְּפֶרֶט בְּדוֹרוֹת הַלְלוֹ, שֶׁהִתְגַּבֵּר הַשֶּׁקֶר וּבִלְבַל אֶת הָעוֹלָם מְאֹד מְאֹד, כְּמַעַט בְּלִי שְׁעוֹר. וּבְפֶרֶט שֶׁהֵעֲרַב-רַב, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, טְמָאוּ אֶת כָּלֵל גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהֵעֲבִירוּ עַל הַדַּת מְלִיוֹנִים מִנְּשֵׁמוֹת אַחִינוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַכְשָׁיו אִוֵּר רַבָּנוּ ז"ל מִתְּפַשֵּׁט בְּעוֹלָם, וְעוֹשֶׂה מְקַרְבִּים שֶׁמִּתְקַרְבִּים אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּהִתְקַרְבוֹת כְּזוֹ, שֶׁלֹּא הָיָה בְּמִשְׁךָ כָּל הַדּוֹרוֹת. אַף לְצַעֲרָנוּ הָרַב, הֵבִיא הַסֵּמ"ךְ-מ"ם מִבְּפָנִים לִישְׁנָיִם, שֶׁבְּמִקּוֹם שִׁישְׁבוּ בְּפָנוֹתָם בֵּין תְּנוּרָה לְכִירִים, וַיֵּשׁוּבוּ בְּתִשְׁוּבָה, הֵם נִעְשִׂים הוֹגֵי דַעוֹת וְרֵאשֵׁי הַמְּדַבְּרִים, וְהֵם מְדַבְּרִים כָּל דָּבָר אֲסוּר עַל יְרֵאִים וְצַדִּיקִים אֲמֵתִים, הַדְּבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְלִכֵּן מִי

שפוננתו אל האמת, לא יזיקו לו אלו האנשים, כי תכף-ומיד יבחן היכן האמת. ועקר העצה נגד השקר — הוא האמת, הינו שלא יטעה אדם את עצמו בכל דבר שהוא מספק בו, ואינו יודע האמת, יחשב בלבו שהוא רוצה רק האמת לאמתו, ויבקש מהשם יתברך שיזכהו לנקודת האמת, ואחר-כך ימסר כל תנועתו להשם יתברך, ואז איך שיוליכו השם יתברך, כך הוא האמת, ואפלו אם רואה שעשה כך כמה פעמים, ועדין לא זכה לאמת, ואפלו אם לפעמים נודע לו אחר-כך שטעה באיזה דבר, אף-על-פי-כן אם הייתה פוננתו רצויה באמת, נחשב הכל לאמת, כי רחמנא לבא בעי (סנהדרין קו:), ובלבד שיכוון לבו לשמים, וגם מי יודע דרכי השם ונפלאות תמים דעים; אלא זה הוא דרכו והליכתו אל האמת, שאי אפשר לו לפי מעשיו לזכות לאמת, כי אם על-פי דרכים האלו שעבר בהם, כי דרכיו יתברך נפלאים מאתנו מאד, כי בזה שהוא צריך לעבר דרך השקרנים, זה גם-כן ממנו יתברך. ודבר זה לא יכילהו הרעיון.

ובאמת איך יכולים לדעת היכן האמת, כי כל אחד צועק, שאפלו האמת? אף רבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן ו'), אשר היצר הרע דומה כמי שהולך ורץ בין בני-אדם, וידו סגורה, ואין אדם יודע מה בתוכה, והוא

התנגדות על ברסלב שמה

מַרְמָה בְּנִי-אָדָם, וְשׂוֹאֵל לְכֹל אֶחָד: מָה אֲנִי אוֹחֵז?!
וְלְכֹל אֶחָד נִדְמָה, כְּאִלוֹ הוּא אוֹחֵז מַה שֶּׁהוּא מְתַאָּוֶה,
וְעַל-כֵּן הַכֹּל רָצִים אַחֲרָיו, כִּי כָל אֶחָד סוֹבֵר, שֵׁישׁ בְּיָדוֹ
מַה שֶּׁהוּא חֲפִץ, וְאַחֲר־כֵּן פּוֹתַח אֶת יָדוֹ, וְאֵין בָּהּ
כְּלוּם! כְּמוֹ-כֵן מִמֶּשׁ הַיֵּצֵר הָרַע, שֶׁהוּא נֹעֵלֵם מִכָּל
הָעוֹלָם, וְהַכֹּל רָצִים אַחֲרָיו, וּמַרְמָה לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד, עַד
שֶׁנִּדְמָה לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד, כְּאִלוֹ יֵשׁ בְּיָדוֹ מַה שֶּׁהוּא חֲפִץ,
כָּל אֶחָד כְּפִי שְׁטוּתוֹ וְתַאֲוָתוֹ, וְאַחֲר־כֵּן בְּסוֹף הוּא פּוֹתַח
אֶת יָדוֹ, וְאֵין בָּהּ כְּלוּם, כִּי אֵין מִי שֶׁיִּמְלֵא תַאֲוָתוֹ אֶצְלוֹ,
כְּמוֹ-כֵן יֵשׁ בְּנִי-אָדָם שָׂרָצִים אַחֲרָיו אֵלוֹ הַשְּׂקָרָנִים
וְהַצְּבוּעִים, הַנוֹאֲפִים כְּכִלְבִּים, וְחוֹשְׁבִים שֶׁהֵם כְּבָר בְּעֲלִי
מִדְּרָגָה בְּעֲלִי הַשָּׂגָה, כְּמוֹ שֶׁכָּל אֵלוֹ הַטְּפָשִׁין, הַכְּרוּכִים
אֲלֵיהֶם מִפְּרִסְמִים, וּבִאֲמַת אֵין בְּיָדָם כְּלוּם! וּמַהוּ
הַסִּימָן, אִם הוּא מְקַרֵּב אֶל הָאֲמַת? עַל-יְדֵי שֶׁיִּסְתַּכֵּל מַה
יֵשׁ לוֹ בְּיָד, כִּי מַה שֵׁישׁ בְּיָד — בְּטוֹחַ! כִּי אִם
מְתַקְרְבִים אֶל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, אֲשֶׁר מְעוֹרֵר אוֹתָךְ
לְהִתְבוֹדֵד בְּכָל יוֹם אֲלֵיו יִתְבַּרֵּךְ, וְלְהִסְתַּכֵּל רַק עַל
רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, וְלְהִסְתַּכֵּל עַל שְׁפָלוֹת עֲצָמוֹ, שְׂגוּה
שְׁלֵמוֹת הַהִתְקַרְבוֹת אֶל רַבֵּנוּ ז"ל, כְּמוֹבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ
ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן סז), שֶׁמִּי שֶׁמְתַקְרֵב אֶל
הַצְּדִיק הָאֲמַת, שֶׁהוּא הַחֵן וְהַיִּפִּי וְהַפֶּאֶר שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
נִפְתָּחוֹת עֵינָיו, וְהֶעֱקָר — לְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ, אֵיךְ הוּא
אוֹחֵז בְּאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שְׁלוֹ, הֵינּוּ בְּמִדּוֹת רַעוּת שְׁלוֹ,

כְּדֵי לְתַקְנָם. וְהוּא מְסַתְּפֵל בְּגִדְלוֹת הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ, וְכֵן מִתְחִיל לְהִתְמַיֵּד בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁלֹּא חָסַר לוֹ יוֹם אֶחָד מִלִּמּוּד מְקַרָּא, מִשְׁנָה, גְּמָרָא, מְדֻרָּשׁ, הַלְכוֹת וְאַגְדוֹת, בְּרִיתוֹת וְתוֹסְפּוֹת. וַיֵּשׁ לוֹ תְּשׁוּקָה עֲצוּמָה לְחֹזֵר וּלְטִיֵּל וְלִהְיוֹת בְּכָל חֶלְקֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן כח), שְׂרָאוּי לְאָדָם שְׂיִלַךְ וַיַּעֲבֹר בְּזֶה הָעוֹלָם בְּכָל הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים, לְלַמֵּד כָּל־מָה, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה בְּכָל מְקוֹם. וְלִכֵּן מִי שְׂזוּכָה לְלַמֵּד הַרְבֵּה הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְזוּכָה לְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵנָה, וְזוּכָה לְקוֹם בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת, וְלִבְכוֹת עַל צְרוֹת יִשְׂרָאֵל, הוּא מְקַרָּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת וְאֵל אֲנָשָׁיו הָאֱמֵתִים, וּמִי שְׂאִין כָּל הַדְּבָרִים הַלְלוֹ בְּיָדוֹ, אֲלֵא עוֹבֵר עָלָיו יוֹם אַחַר יוֹם, שְׁבוּעַ אַחַר שְׁבוּעַ, חֹדֶשׁ אַחַר חֹדֶשׁ, שָׁנָה אַחַר שָׁנָה, וְלֹא זָכָה לְסִיּוּם אֶפְלוּ פַעַם אַחַת אֶת כָּל שְׂשֵׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, אֶפְלוּ פַעַם אַחַת אֶת כָּל הַתְּלִמּוּד: בְּבִלִי, יְרוּשָׁלַיִם, תּוֹסְפּוֹתָא, וְכָל סְפָרֵי הַפּוֹסְקִים: רַמְבַּ"ם, טוֹר וְשִׁלְחַן עֲרוּוֹה, וְכָל הַמְּדֻרָּשִׁים כָּל־מָה: מְדֻרָּשׁ רַבָּה, מְדֻרָּשׁ תַּנְחוּמָא, מְכִילְתָא, סְפָרֵי, סְפָרָא, פְּרָקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, תְּנָא דְבֵי אֱלִיהוּ, שׁוֹחֵר טוֹב וְכוּ', וְסְפָרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, וְכָל כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל, סִימָן שֶׁהוּא עֲדִין רַחוּק מְאֹד.

וְלִכֵּן רְאֵה, אֱהוּבִי, בְּנִי! מַה שְׂפִיֵד — בְּטוֹחַ! אֵל

תרוץ אל אלו השקרנים והצבועים, המדברים גדולות, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן טו), אשר אלו הצבועים והרמאים מתפארים בשקר, בגדולות ובנפלאות, כאלו אין שום דבר נמנע מהם והכל בידם, ויש מהם, שהם מנהיגי הדור, אשר הכל הבל ורעות רוח, וצריכים להשמר מאד מאד. ובפרט על ידי קצת ישוב הדעת, שמישבים את עצמם: רגע! רגע! מי זה הטמא מטמא, שעבר על כל עברות שבועולם, שנולד בן הנדה, ומה גם שיש בו ספק של ממזרות, ופגם בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ועבר על נדה, שפחה, גויה, זונה, ואכל טרפות ונבלות, ושטה יין נסך, וחלל שבת, ועכשו כשחוזר בתשובה, נעשה ראש המדברים, וכבר יכול לומר דעות זה נאה וזה אינו נאה, זה בן ברסלב, וזה אינו ברסלב וכדומה. אוי לו ואוי לנפשו! במקום לשבת בד' אמותיו, בין תנור לכירים, ולשפך דמעות פמים, הוא מעז לדבר על אנשי הצדיקים הדבוקים בו יתברך בדבקות אמת, וקמים בכל לילה בחצות, ובוכים ומבכים שמים וארץ. ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! תפקח את עיניך, ותשמע אל מה שאני מזהיר אותך ומבקש ממך, ואז — אם תזכה לישוב הדעת אמתי, ותחפש אחר האמת — תמצא את האמת; כי מי שמבקש את האמת, נותנים לו מלאך של אמת! אשרי אדם המכניס דבורים אלו

בתוך לבו, ואז טוב לו כל הימים, ואף אחד לא יוכל
 לרחקו מרבנו ז"ל ומאנשיו ומתלמידיו האמתיים;
 אשרי לו בזה, ואשרי לו בכא!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

הספר הקדוש הזה

נדפס

לעילוי נשמת

הגאון הצדיק

רבי מנחם זאב זי"ע

בן הגאון הקדוש

רבי אלכסנדר זישא

הי"ד

נפטר ד' בתשרי ה'תשס"ג

ת. נ. צ. ב. ה.